

Ἄλλὰ δὲν πρόσθεσε ὅτι ἀποτελειώθη τὰ λόγια του. Ἕνα κύμα ἀγριο, φουρτουνιασμένο κύμα, ἀνατινάχτηκε μὲ ὀρμή ἀπ' τὴ παγωμένη τοῦ ἀγέρα φτερούγα, καὶ σκορπίστηκε ἀπάνω στὰ δυὸ ἀγκυλιωμένα ἐκεῖνα ἀγγελούδια, στὶς δυὸ ἐρωτευμένες: ἐκίλες φυγές, ἐνῶ ὁ ἀφρός του ὁ ἀσημένιος τοὺς ἐσκέπασε ἀπαλὰ-ἀπαλὰ, σὲ γλυκύτατο σάβανο...

...Καὶ μετ' τὸ λυσασμένο βοῦλημα τοῦ κύματος καὶ στὰ παράτονα κι' ἀγρια βογγητά του, ξεχώρισε μιὰ βαθεῖα-βαθεῖα, ἀγνωστὴ φωνή, λὲς κι' ἐβγαιν' ἀπ' ἄλλο κόσμο, φωνή, ποὺ ἀπαντοῦσε στὴ πνιγμένη ἐρώτηση τῆς ἐρωτευμένης καρδιάς:

Ὁ Χάρος!...

ΒΙΡΗΝΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

"ΤΑΔΕ ΛΕΓΕΙ ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑΣ,"

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙ ΤΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΓΝΕΥΤΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὰ 53 54 55 56 καὶ 57 φύλλα)

Πρὸς ὄχλου.

Ἡ ζωὴ εἶνε μιὰ πηγὴ τῆς χαρᾶς.
Μὰ ὅπου ὁ ἄνθρωπος πίνει μαζὺ ἢ βρόσκει εἶν' ἐκεῖ φαρμακωμένες ὁδὲς. Γιὰ πάντα καθαρὸν εἶμαι καλός: μὰ δὲν μπορῶ νὰ βλέπω τὰ μούτσουνα ποὺ τρίχουνε τὰ δόντια του: καὶ τῶν βρομιερῶν τὴ δίψα.

Ἐρριξαν τὸ βλέμμα τους κάτω στὰ πηγυδάκια, τότε μοῦ λήμπει ἀπ' τὰ βαθεῖα τῶν πηγυδιῶν ἐπάνω τὸ ἐχθρικό του γέλιο.

Τὸ ἀνικημένο τὸ νερὸ μοῦ τῶρουν φαρμακωσί, μὲ τὴ φιληθονία τους. Ἐκί' ἴταν τὰ βρομερά τους δνεῖρα ἤθουν τὰ ὀνύμασσαν, φαρμάκωσαν ἀκρόν-καὶ τὰ λόγια.

Κι' ἡ φλόγα αὐτὴ ἀγαναχτᾷ καὶ μαίνεται σὰν βάζουν τῆς μουσακωμένης τῶν καρδιῶν στὰ κάρβουνα ἐπάνω καὶ τὸ πνεῦμα αὐτὸ χορλάζει κι' ἀχνίζει καὶ τὴν ὥρα ποὺ ὁ ὄχλος ζυγώνει στὴ φωτιά.

Γλυκὴ καὶ παραώρμος γίνεται στὰ χέρια του ὁ καρπός.

Τὸ καρποφόρο δένδρο τὸ φυλλομαδὰ καὶ τὸ καταξεραίνει μὲ τὴ ματιά του.

Καὶ κάποιος ποὺ γύρισε τὸ πρόσωπό του ἀπ' τὴ ζωὴ, τὸ γύρισε μονάχ' ἀπὸ τὸν ὄχλο: γιατί δὲν ἤθελε μαζὺ του γιὰ νὰ μυκησθῇ νερὸ, καρπούς, καὶ φλόγα.

Καὶ κάποιος, ποὺ πόνερε στὴν ἐρημὸν κ' ἐκεῖ μὲ τὰ ἀγρια τὰ νερὰ ὑπὲρ' ἀπὸ δίψα, καὶ αὐτὸ γιατί δὲν ἤθελε νὰ πᾶν, νὰ καθίστη μὲ βρώμους, καμνιλιέρηδες ὀλόγυρ στὴ στέρα.

Καὶ κάποιος πούρθε σὰν χαλκωτὴς κι' ἔπεσε σὰν χαλάζι μετ' στὰ σπαρτά, αὐτὸς ἤθελε μονάχ' νὰ πατήσῃ μὲ τὸ πόδι του τὸν ὄχλο στὸ λαρόγγι καὶ νὰ τοῦ πρῶσῃ τὴν πνοή.

Δὲν εἶνε τούτη ἡ μουσικὴ ποὺ μ' ἐπνίξε περισσότερο, γιὰ νὰ μάθω καὶ πῶς ἡ ζωὴ αὐτὴ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐχθρὸν, ἀνάγκη ἀπὸ θάνατον κι' ἀπὸ σταυρομαρτύριο:

Μὰ ἐρώτησα μιὰ μέρα, καὶ παρατρίχα νὰ πνιγῶ ἀπ' τὴν ἐρώτησίν μου: πῶς ἔχει ἡ ζωὴ λοιπὸν ἀνάγκη ἀπὸ τὸν ὄχλο;

Εἶνε ἀνάγκη νάχουμε φαρμακωμένες βρόσες, καὶ βρώμικες φωτιῆς καὶ λερωμένα δνεῖρα, καὶ βρωμοσκυλῆνια μέ'. Ἐστὶ: ζωὴς τὸν ἄρτο;

Ὁχι, δὲν εἶν' τὸ μέισος μου, ἡ ἀηδία μου εἶνε ποὺ μοῦχει φάει τὴ ζωὴ! Ἀχ, κουράστηκα συχνὰ ἀπὸ πνεῦμα, σὰν ἦρα πῶς κι' ὄχλος ἔχει κ' ἐκεῖνος πνεῦμα!

—Καὶ, τοὺς ἐξουσιαστὰς ἐγύρισα τὴ πλάτη σὰν εἶδα τί δομαζοῦν τότε ἐξουσία: νὰ ἐμποροῦν πηλεύονται τὴν ἐξουσία—μὲ τὸν ὄχλο!

—Καὶ σὲ λαοὺς ἀνέμεσα κατοίκησα ξενόγλωσσος ἐγὼ, καὶ μὲ ταῦτά γραμμένα γιὰ νὰ μὴ νοιώθω κι' ἄκοῖον τὴν ἐμπροσκαπηλεία τους γιὰ τὴν Ἐξουσία.

Καὶ κρατώντας τὴν μύτη ἀπελιπμένος διδάσκω ἀνέμεσα ἀπὸ κάθε χθὲς καὶ σήμερον. Ἀλήθεια τὸ κάθε χθὲς καὶ σήμερον βρομεῖ ἀπὸ ὄχλο ποὺ συγράφει.

Καὶ σὰν ἕνας σακάτης ποὺ ἔγινε τυφλὸς κουρδὸς καὶ ἀλαλός: Ἔιστο κ' ἐγὼ πολὺ καιρὸ ἐξοῖσα γιὰ νὰ μὴ ζῶ μὲ τὴν ἐξουσία μὲ τῆς γραφῆς καὶ τὴν χαρὰ τοῦ ὄχλου.

Κουρασμένο καὶ προσεχτικὸ ἀνέβαινε τὸ πνεῦμά μου τῆς Σκῆλης. Ἐλεημοσύνης τῆς χαρᾶς ἦταν ἡ ξεκούρασί του, ἡ ζωὴ τοῦ τυφλοῦ περὶ τοῦ ἀκουμπιμένης ἐπὶ ραβδί της.

Τὴ μοῦ συνέθετε λοπόν; Πῶς λυτρώθηκα ἀπὸ τὴν ἀηδία; Ποιὸς μοῦ ἐξανάμωσε τὴ μάτι: πῶς πέταξα ψηλὰ ἐκεῖ ποὺ ὄχλος πᾶν κανένας δὲν κάθεται ἐπὶ βρόση;

Ἡ ἀηδία μου αὐτὴ μοῦδωκε τὰ φτερά καὶ τὴ δύναμη ποὺ προαίσθάνεται τῆς πηγῆς: Ἀλήθεια ψηλὰ ἐπερσε νὰ πετάξω γιὰ νὰ ξαναῤῥω τὴν πηγὴ τῆς χαρᾶς!

ὦ, τὴν βροχή, ἀδελφοί μου! Ἔβω στὰ ψηλὰ ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς μοῦ ξεχειλίζει!

Καὶ μιὰ ζωὴ, ποὺ μαζὺ της ὁ ὄχλος δὲν πίνει!

Παρὰ πολὺ δερμιντικὰ μοῦ τρέχεις, πηγὴ τῆς ζωῆς! Καὶ συχνὰ ἀδειάζεις τὸ ποτήρι: γιατί ποθεῖς νὰ τὸ ξαναγεμίσεις!

Κι' ἀκόμη πρέπει νὰ μάθω νάχουμε κατὰ πῶς μετρημένα κι' ἡ καρδιά μου ἐπάνω σου σὰν ποτὶ μὲ τρέχει:

Ἡ καρδιά μου, ποὺ πάνω της τὸ καλοκαίρι μου καλεῖ, τὸ ζεστό, τὸ σύντομο, τὸ λυπημένο, τὸ τρισμακάριο: πόσο ἡ καρδιά μου ἡ καλοκαιρινὴ ποθεῖ τὴ δροσιά σου, πηγὴ τῆς χαρᾶς!

Μακρὰ ἡ σιγανοπερπάτηχη τῆς Ἀνοιξῆς μου ὀλψη!

Καλοκαίρι ἔγινε δάκρυος καὶ μεσημέρι τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἐνα καλοκαίρι στὰ ψηλὰ μὲ κρύες πηγὲς καὶ τρισμακάρια ἡσυχία: ὦ ἐλάτε, φίλοι μου, νὰ γίνῃ ἡ ἡσυχία αὐτὴ ἀκόμη πρὸ μακάριο!

Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄψος μας καὶ ἡ πατρίδα μας;

Ἡ κατοικία μας, ἐδῶ εἶνε πολὺ ψηλὴ καὶ ἀπόκρημη γιὰ τοὺς ἀκάθαρτους καὶ γιὰ τὴ δίψα τους.

Γιὰ ρίξετε τὰ καθαρά τὰ μάτια σας μὲς ἐπὶ πηγὴ τῆς χαρᾶς μου, φίλοι μου! Δὲν θὰ ἐθολώνουν.

τὰν μὰ θὰ σὰς ἔβλεπε γελοῖαν μὲ τὴν καθαρότητὰ της.

Ἰάμε ἀδέρφια, πάμε, νὰ χτίσουμε τρώγαν τοῦ Μέλλοντος: τὸ δένδρο καὶ νὰ μὰ: φέρουν τὴν τροφὴ οἱ αἰετοὶ ἐπὶ ὀφθαλμοί!

Ἀλήθεια, καμμὴν τροφὴ δὲν θὰ τοῖμνῶσανε μαζὺ μας καὶ ἀκάθαρτοι νὰ φᾶνε, θὰ νύμφαν τὴν ἡτρωγὰν φωτιά καὶ θάλασαν τὰ στόματά τους!

Ἀλήθεια δὲν ἔχομε καμμὴν κατοικίαν βολέψι ἐδῶ γιὰ τοὺς ἀκάθαρτους.

Στὸ σῆμα καὶ τὸ πνεῦμα τους θὰ γαίνονται, σὰν πάγος ἡ εὐτυχία μας!

Σὰν δυνατοὶ γιγάντες ποὺ πάνω τους θὰ ζῶμε, γειτόνους νάχουμε τὴ ἀηδία, τὸν Ἰάμε, καὶ τὸ χιόνι.

Καὶ σὰν ἄγρια: δυνατὴ θὰ πᾶν ἡσυχία, μὲ φορὰ νὰ τρέξω ἀναμειγνύ τοῦ καὶ μὲ τὸ πνεῦμά μου νὰ σταματήσω τὴν πνοὴν μὲ: ἐπὶ διατὸν Πνεῦμα. Ἔτσι παθεῖ τὴ Μέλλαν μου.

Ἀλήθεια, ἕνας ἄερας δυνατὸς εἶναι ὁ Ζαράτοστρας σ' ὅλες τῆς ταπεινότητες, καὶ τέτοια συμβουλή δίνει στοὺς ἐθρῶς του, καὶ ἐπὶ αὐτὴ τί ποὺ φτύνει καὶ ξερνάει: προσέχετε, μὴ φτύνετε ἐνάντια τοῦ ἀνέμου!

Τάδε λέγει ὁ Ζαράτοστρας...

Ἀλφειὸς δειν

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΓΙΑ ΤΟΝ κ. ΣΠΑΝΑΔΩΝΗ

Φίλε Νουμά,

Σ' ἐνὶ φύλλῳ τῆς «Ἀστραπῆς» ὁ κ. Ν. Σπανιδωνῆς ρωτᾷ ὅλην τὴν κατοικημένην γῆν μαζὶ μὲ τὸ χωρίο μου τὸ Τεφθαρία, ἀν τὸν ξέρομε ἐφκολὸ ἢ δύσκολο ἀνθρώπου. Τὶ θίπναι τῆς ἄλλο ἀνθρώπου γένους δὲν κατέχω γινεῖ ἴσως μίτε κὰν γνωρίζει τὴν ἱσχυρίαν τοῦ. Ἐγὼ ὁμῶς ἔτιχε νὰ μορφώσω κίπναι ἴδω δὲν ἔλιθα εἶναι τώρα μερικὰ χρόνια ἕνα τὸν βιβλίον ἐδῶ στὸ χωρίο. Γιὰ τὴν οὐράναι πῶς ἀφῶ τὸ φυλλομέτρηση λίγακι οὐκ ὀκνηκα καὶ ἀνοῖξα τὸ παρήθυρό μου καὶ τὸ πέταξα ὅσω πρῶτον κ' ἔπειτα κἀκῶν καὶ ἐγραψα τ' ἀκόλουθο τὸ τρίστιχον:

Τοῦ σκύλου, ἡ φαντασία σου, τὴ μίτη μου θιμίζει.

Ποὺ σκυοπᾶ ἀκαλίζει

Καὶ τίς γωνιὲς μυρίζει.

Κατὰ τὴν τότε γνώμην μου λατὼν πρέπει νὰ εἶναι ἐφκολὸς ὁ ἀνθρώπικος. Μπορῶ ὁμῶς ἴσως καὶ νὰ πῶ πῶς τὸν κρίνουναι αἴφῳ στὴν πρωτεύουσά σας. Γιατὶ οἱ φίλοι του, παρατηρῶ, τοῦ περάσανε μιὰ βελόνη σαπουνιῶ ὡς γραμμένη τίχην ἀπὸ τὸ μεταφραστικὸν τῆς Ἰλιάδας. Ἀφ' οὗ δειχνεῖ πῶς αἴφῳ τὸν κρίνουν ὡς ἐφκολὸ ὄντιον ποὺ κατινίβει αἰχμῶτα καὶ ὅλες λογῆς κοροϊδίαν.

Κ. Τ.

ΟΙ ΤΑΡΤΑΡΙΝΟΙ

Φίλατε Νουμά,

Ἡ Μακεδονία καίγεται, οἱ Βούλγαροι κ' οἱ Βασιβουζοῦναι σφάζουν καὶ ἀτιμάζουν τὰ δέφρα μας, κ' ἐμεῖς ὁδὸς τοῦ Μεσοῦραρος καὶ Τῶπ' ὁ ἔρρος! Αἶμα ἑλληνικὸ χύνουν οἱ ἐχθροὶ μας ἐκεῖ, ἐπὶ ἀπάντη ἔρρουν ἐδῶ ρεπαίνονται μεθυσμένοι διαδολοταί, στὴν ὕψα: τῶν Ἀγγελο-πούλαρων! κ' ὁ

ἀγαπάτε, σκεπασμένοι με τὴν Ἑλληνικὴν σημαία καὶ ὑπὸ τοὺς ἄλγους νταουλῶν καὶ ζουρνάδων καὶ ὑπὸ τὸ φῶς φανῶν καὶ λαμπάδων. Ἦθελε πεῖθ' ἐκφραστικώτερα ἀσπασμὸν τῶν Ταρταρίνων πρὸς τὰ Ἀδερφὰ τὴν ἐξδομο Ἀρσολιθὸ τοῦ ὁ φίλος σου Constans; Δὲ σὺ φαίνεται πῶς μπροστά στὸ ἐκλογικὸ αὐτὸ γὰρ ὡς ἀκριβὴ ἀκούει καὶ τὸ πιστόλημα τοῦ λαγοῦ ποῦ ἐγινε στὴν ἀκμὴ τῆς μάχης τοῦ Δορκου; Ἰμένα ἐστὶ μὲν φαίνεται!

Γαῖα σου
I. Σ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Καὶ διὰ τὸν κ. Πετσμαζόγλου τίποτε; Σὰς βεβαιώμεν ὅτι τὰς ἀγαθοεργίας κρῖνται ὑπὸ τὸ Συμφέρον: Ἀγγλικὸν σύστημα: τί βγαίνει καὶ ἀν' αὐτὴ κατόπιν; ὁ λαὸς; ὁ ἐκλογὸς θὰ τοῦ δώσῃ μᾶλμα; θὰ σπυρίζουν ὅλοι.

Γενίταρλιν—Ἄλγος: "Ὁφείλου νὰ τιμωρήσουν τὸ ὀφύθιμνον τοῦ χαρικιτῆρος ἀμφοτέρων" κακὴ ἐφαρμογὴ τῶν Νόμων. Ὁ μὲν μὲ ἔτσι τὸ θέλω παρουνιάζει τὸν Νόμον, ὁ δὲ μὴ λαμβάνων ὑπ' ὅψιν τὴν ἐννοημένην διαγωγὴν τῶν δικαστικῶν κλητήρων, ἔπρεπε νὰ μὴν θυμώσῃ ὅτι παδοπάτης τῶν Νόμων, δὲν τὸ παραδεχόμενα πᾶν τὸν φῶν τῆς ἐξέδρας τοῦ Ψαλῆρου μὲ τὴν ἀστυφύλακα: κικὴ ἐφαρμογὴ τῶν Νόμων ὥρπει νὰ ἀναμνήνῃ ἀλλοῦ, παραμονεύων καὶ ἡ πόρνη καὶ ὁ λοιποδύτης ἔχουν φιλοτιμίαν.

Ὁ Ράλλης: ἀνολίγεται πολὺ ἡ τοὺς Πρέσβεις; μόνος θὰ τὰ βγάλῃ πέρα; ὁ Πάφλουρ εἶπε διὰ τὸν Ἑλλ. πληθυσμὸν, ἀρῶ τὸν ξεπαστρέψουν οἱ Βούλγαροι. Τότε μάλιστα. Δὲν ἔχει δίκαιον.

Ἡ φιλοδοξικὴ πρέπει νὰ ψυχολογήσῃ τοὺς κατασκευαστὰς ἀνθρώπων, τοὺς ὀφυνιστάς καὶ τότε νὰ σκερθῇ πῶς θὰ ἐνεργίσῃ.

N. Γ. Δ. Κ.

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ

Φύτατε (Νουμὰ).

Τώρα μπορούμε νὰ κοιμηθούμε ἡσυχῇ ὥστε ἀπ' τὸν Ἑθνικὸν μὴς ποιητὴ ἀνακαλύφθηκε καὶ ὁ Ἑθνικός μας μουσικός· τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε μικρὸ· λίγο τόγχετε νὰ ἔχει καὶ ἡ Ἑλλάδα τὴν τὴν Εὐρώπῃ τοῦ; καλλιτέχνης τῆς! Καὶ μὴ σὰς περᾶται ἡ ἰδέα ὅτι χρειάζονταν κανέναν Νάσεν νὰ πᾶν σὶν πόλο γιὰ νὰ κινή τὴν ἀνακάλυψιν; ἀ μπά! ὁ Θεσσαλὸς ἦτανε μπροστὰ στὰ μάτια μας; ἀλλὰ μείζεν δὲν τὸν ἐβλέπαμε τόσο κατὰ εἶναι, καλὸ, ὁ κύριος Αὐτίκος ὁ μουσουργὸς μελοποιὸς τῶν χορικῶν ἀσμάτων τῆς Ἰριγίνειας. Μ' ἀν δὲν τὸ πιστεύετε ρίξτε καὶ μιὰ ματιὰ στὴ ζηλεμένη μας φυλλάδα, τὸν Πύρρο, καὶ ἀπ' αὐτὴ θὰ μάθετε τὸ Ἑθνικὸν ἔργον τοῦ κ. Αὐτίκου στὴν Πόλι: τὴν περισυλογὴ τῶν δημοτικῶν ἀσμάτων, τὴν ἰδρυσιν τοῦ συλλόγου τοῦ τῶν Ἑρασιμολογῶν, καὶ τὴν δωρεὰ—αὐτὸ εἶνε καὶ τὸ ἐνδιαφερότερον—ἀπὸ τετρακόσους λίρας ἐνὸς ἐμογενῆ.

Τώρα τί σχέτιον ἔχει αὐτὸς ὁ κ. Αὐτίκος μὲ ποιήματα καὶ τὴ μουσικὴ καὶ πῶς ἀπ' τὴν Πόλιν ποῦ βρίσκεται κατὰρεσε νὰ μαζέψῃ τὰ δημοτικὰ τραγούδια, αὐτὸ δὲν πρέπει καὶ πολὺ πολὺ νὰ τὸ ἐτάξετε καμμιὰ σχέσι δὲν ἔχει! καὶ στὴν Πόλιν βρισκότανε καὶ ὅταν ἐτόνισε τὰ περίφημα ἐκεῖνα γορικά: ἔπειτα μπορεῖ νάχαν ἐκεῖνα μέσα ὅλο ἀμάνεδες καὶ βλάχικα (σ' αὐτὸ τοῦλάχιστο ἦτανε εἰλικρινής καὶ τὸ μολόγησε μόνος του), αὐτὸ ὅμως δὲ σημαίνει ὅτι δὲν μποροῦν νάχουν καὶ τὰ κατ' εὐ-

φραστὸ βέβαια δημοτικὰ τοῦ κ. Αὐτίκου ἀκόμα καὶ... κινεζικὰ κανένα—κυριελλήσων, αὐτὰ εἶνε θαύματα ποῦ μόνο ὁ κ. Παχτικός ἀπ' τὴν Πόλιν τὰ κατορθώνει.

Ἐβγαλε καὶ ρητορικὸ λόγον ὁ κ. Αὐτίκος πρὸς κάποιον ἐκδρομὴν τοῦ συλλόγου του, ἀλλ' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σὰς ἐκπλήξῃ, διότι, σημειώσατε, ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ κ. Μιστριώτη.

Ο ΑΝΤΕΘΝΙΚΟΣ

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Φίλε κ. Διευθυντά,

Σχετικῶς μὲ τὴν ἀνατροπὴν τῶν Ἑλληνίδων μας θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ στείλω καὶ ἐγὼ μερικὰ πρᾶγματα ποῦ ἀντελήφθη ἀπὸ μένα ἀπὸ τῆς ζωῆς τὸν στρόβιλον.

Ἐγνώρισα μιὰ Ἀτθίδα, πολὺ ὥρατα μάλιστα. Τότε ἀκολουθοῦσε μὲθ' ἑμένας ἐνὸς ἰδιωτικοῦ παρθεναγωγείου· ἀλλὰ τὰ γράμματα ποῦ μάθετε μόνο γιὰ νὰ διαβάξῃ μυθιστορήματα τῆς χρησίμευαν—ὁλοκληρῶς ὥρας τὴν ἐβλεπε σκυμμένη ἐπάνω ε' τὰ νεροπλῆματα τοῦ Δουμά καὶ τοῦ Μοντεπέν καὶ τὸς ἄλλους τοῦ Ροζαμβόλ. Ἐπείσεωστε τέλος τὸ παρθεναγωγεῖον κληθὲς κἀμνον ὅλοι οἱ γονεῖς τῆς ἐποχῆς μας τὴν ἔβλεπον καὶ αὐτὴ σ' τὴν γραμμὴν γιὰ νὰ βρῇ γαμβρόν· κημιὰ πρότυχη δουλιὰ τοῦ σπιτιοῦ δὲν ἔκαμνε παρὰ τὸ βιβλίο ε' τὸ χέρι. Πολλὲς φορὲς μούλεγεν ὅτι ἤθελε νὰ ζήσῃ ἐστὼ καὶ μιὰ στιγμὴ ὅπως περιγράφει ὁ Θεὸς (:) Δουμάς—ἐγὼ τὴν ἀνέκρουσα, τῆς ὑπεδείκνυα τὸ ἀκατόρθωτον τῶν πόθων τῆς ἀλλ' ἐκεῖνη μ' ἐκάλεε ἄνθρωπον χωρὶς αἰσθημὰ νὰ ἐννοήσῃ τὴν ὥραϊαν ζωὴν τῶν ἱπποτῶν, τὸν βαρὺν τῶν μαρκησιῶν τῶν πυργυδεσποινῶν! Οἱ ἀρίστοι πόθοι καὶ ἡ μελαγχολία τῆς ἡζάνων. Ἡ ἀργία τὴν ὑπεδοκίμει. Τέλος εὐρήθη ὁ ἱπποτὴς, ἕνας γέλοιος νέος τῆς ἐποχῆς—ἐκεῖνος κατὰ τὸ σῆνυθες ὑπεσπῆθη γάμον τὸν ὅποιον διαρκὸς ἀνέβαλε καὶ αἱ σχέσεις ἐξηκολούθουν.—Ἡ νέα μας ὅμως ἐζητοῦσε κατὰ ἄλλο ἀόριστον μυθιστορηματικὸν τὸ ὅποιον ὅταν τὴν ἤρῳων δὲν ἡζέυρε νὰ εἰσῇ παρὰ μὲ τὸν συνειλημένο μορφημὰ τῆς ἄφινε πάλιν ἀόριστον. Ἡ ὁγεία τῆς κατεστρέφετο ἔτσι καὶ ὁ μαρκασιὸς ἐξηκολούθει ἡρέμους τὸ ἔργον του—ἐγὼ τῆς συνεβούλευα τὸν γάμον ἀλλ' ἐκεῖνη δὲν εὐρίσκει ε' τὸν ἀγαπητὸν τῆς φίλον ἐκεῖνο ποῦ ζητοῦσε—τέλος οἱ ἀόριστοι πόθοι διεκλύθησαν διὰ παντός. Τὸ παγερὸ φιλῆμα τοῦ Θανάτου ἔδωσε τέλος.—Καὶ πολλὰς φορὰς σκέπτομαι τὸ ἀτυχὲς τῆς τέλος καὶ καταρῶμαι τὴν ὁλίαν ἀνατροπὴν τῶν κριταίων μας τῆς λεγομένης καλῆς τάξεως... Πόσον ἀπέχουμε ἀπ' τὴν φυσικὴν ζωὴ δυστυχῶς!...

Ο ΓΡΑΦΙΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—κ. Βασ. Ἀθ. Ἦχετε δίκιο. Στὸ ἄλλο φύλλο ὅταν δίχως ἄλλο. Οὐτε ἀπὸ ἀμείλια, οὐτε ἀπὸ κακὴ κρίσι, πρὸς μόνο ἀπὸ κατεκλυσμὸ ὤλης. Διὲν τὸ βλέπετε καὶ εἰς; —κ. Κλεοδόουλον. Δὲν εἶναι καθόλου ἀσέμνο καὶ αἰσχρὸ τὸ θαυμάσιον διήγημα τοῦ κ. Judas Frani ποῦ ἰδμοσιεύσαμε στὸ φύλλο τῆς περασμένης Κυριακῆς. Ἀν τὸ διαβάσατε μὲ προσοχὴ θὰ εἴητε πῶς ἡθικὸ καὶ πόσο διδακτικὸ εἶναι καὶ πόσο βαθιὰ ψυχολογικὴ παρατήρησις κρῖνται στὴν φαινομενικὴ λαφρότητά του. Μὴτὰ παίρνετε τὰ πρᾶγματα ἔτσι ἐπιπόλαια. Ὁμῶς ἐν τούτοις, γιὰ νὰ σὰς ἐκανοποιήσουμε, σὰς ἀναγγέλλουμε ὅτι τὴν κοντὰ δὲ σὰς προσέφερα καὶ τὸν σπῆτερ Ἰλλίαν τὸν ὁποῖον ὁ συγγραφεὴς τοῦ «Συζύγου μακαρῶν» μὲς ὅπου στήθηκε πῶς δὲ μὲς στείλῃ.

A. N. N. A.

Ἀπελπισία! ἡ Μοῦσά μου
μ' ἀρνιέται γιὰ πάντα,
ἔσχασε τὴν ἀγάπην μας
καὶ ἄλλα παλὰ συμβόλματα...

Ναί, τώρα τὰ τραγούδια τῆς
τὰ ἄδωκερμα φιλιὰ!
ποῦ δὲν τὰ πλάνα βρόχιον τῆς
μὲ μυστικὴ λαλιὰ,

Ναράδας ὄνειροπλάστῃς
σ' τὰ συννεφὰ σκορπᾷ...
τὰ φέρνει μὲ κηρδύχτυπο
σ' ἐκεῖνον π' ἀγαπᾷ...

Ἀκούραστη! παρηγορᾷ
στοὺς πόνους τοῦ χαρίζει
καὶ μ' ὄνειρα χρυσόφτερα!
γαλικά τὸν νανουρίζει...

Ἀλεξάνδριος

Θ. I. Μανουσῶς.

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

- Τοῦ κ. Παλαμά: Ἀπὸ τὰ χαρτιά τοῦ ἀνθρώπου πᾶν: Καρνανόλα.
- Τοῦ κ. I. Παλαμά: Ἡ σκληρὴ τὴν ὑποδοχὴν.
- Τοῦ κ. Ψυχρῆ: Πνευματικά.
- Τοῦ κ. Βεβαλίου: Τραγουδάκια.
- Τοῦ κ. Ἀλ. Παναγιώ: Μαλλιαρὸς καὶ Μαλλιαρὸς (μέρος β').
- Τοῦ Νίτσε: Τάδε λέγει Ζαρατούστρας.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

ΠΡΙΝΑΡΗ-ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗ

ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ἈΡ. 26Α

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Ἐναρξίς μαθημάτων 10 Σεπτεμβρίου, ἡμέραν Τετάρτην.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γράμματα καὶ εἰς χρυσόν, ἢ τοὶ πράγμα καὶ λίρας στερλίνας: ἀποδοτέας εἰς ὀρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκείας. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται, εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὀψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογούχου. Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσεϊ τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερκύρῃ δὲ, Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

ΤΟΚΟΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Κατ' ἔτος	διὰ καταθέσεις
1) 2 τοῖς ο/ο	6 μην. τοῦλάχιστο.
2) » ο/ο	1 ἔτους »
2) 1/2 » ο/ο	2 ἐτῶν »
3) » ο/ο	4 » »
4) » ο/ο	5 » »

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικὰ ἢ ἀνώνυμοι.